

Forsæde. Og her vil jeg gerne henvende et Par Ord til det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), der ikke er til Stede. Det ærede Medlem fra Ringkøbing har sikkert i sine yngre Dage lagt en genial politisk Plan, der skulde sikre ham Magten her i Landet, saa længe han levede. Det ærede Medlem fra Ringkøbing vilde erobre Landet som en Folkets Mand, en Demokratiets Mand, og det ærede Medlem sejrede jo ogsaa i 1901, og han holdt sig som en Folkets Mand i en Aarrække, indtil han i 1908 under den store Kongerejse i Jylland for anden Gang stod paa sit højeste som Kongens Mand. Derfra laa Udviklingen lige til over i en Slags folkelig Konservatisme, der skulde sikre det ærede Medlem Magten her i Landet for Resten af hans Levetid. Denne Plan var ganske snildt lagt af det ærede Medlem, naar blot den var bleven gennemført. Var den bleven gennemført, tvivler jeg ikke om, at det var gaaet det ærede Medlem fra Ringkøbing, som det gik Adam Homo, at da man havde begravet ham, skrev man paa hans Sten:

Her hviler Adam Homo med den blide
Aand,
Baron, Gehejmraad, Ridder af det hvide
Baand.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing kunde sikkert, om han havde gennemført sin store politiske Plan, have gjort Regning paa, at han vilde have faaet en lige saa smuk Indskrift paa sin Gravstenovre i Tim, He, Ringkøbing, eller hvor han nu en Gang skal ende sin Tilværelse. Men den store Plan gik i Stykker paa Halvvejen for det ærede Medlem. Hvad nyttede det Napoleon, at han lagde snilde Planer til at erobre England, naar han ikke kunde komme over Kanalen, og hvad nyttede det samme Napoleon, at han slog Russerne ved Moskva, naar hans egne Soldater alligevel maatte dø paa de øde Steppers Snemarker. Det ærede Medlem fra Ringkøbing fandt sit Moskva i Alberti-Affæren. Men Alberti-Affæren var heller ikke andet end et Moskva. For saa vidt ikke andre Ting vare stødt til, havde det ærede Medlem fra Ringkøbing sikkert redet den Storm af. Men Ulykken var den, at det ærede Medlem fra Ringkøbing fra sin første Begyndelse ikke havde evnet at faa det danske Folk og de danske Vælgere med sig paa den politiske Vej, som han havde lagt for sig selv og sit Parti i Fremtiden. Allerede da det ærede Medlem fra Ringkøbing i 1901 lod sig skubbe til Side og lod det ærede Medlem fra Højrup (Deuntzer)

indtage Pladsen som Konseilspræsident, begik det ærede Medlem fra Ringkøbing sin første store Fejl, og da han kort efter gennemførte Prinsessebevillingerne og Kanonbevillingerne, faldt de første Tusinder fra ham ude omkring i Landet, og hverken hans halve Reformers i Toldspørgsmaalet, i Retsreformspørgsmaalet eller i Valgkredsspørgsmaalet saa lidt som Lønningenslove kunde forsone Vælgernes og Befolkningens store Tal med det, der skulde komme bagefter, nemlig ikke alene Forsvarsagen, men meget andet, som jeg senere skal vende tilbage til. Se, det blev det ærede Medlems store Ulykke, og det konstateredes jo ved Valgene nu i Foraaret, at Socialismen og Radikalismen vare voksede saa stærkt, at de i Virkeligheden udgjorde Halvdelen af Vælgerne her i Landet. I samme Øjeblik var det sikkert klart for det ærede Medlem fra Ringkøbing, at Forudsætningerne for hans Politik vare bristede, og derfor foretog han ogsaa sit store Tilbagetog til det radikale Program, som Reformpartiet kort efter mødte frem med. Det var et Tilbagetog, der fortalte, at det ærede Medlem fra Ringkøbing var strandet i sin Politik, strandet paa Valget og paa Alberti-Affæren i Forening.

Nu har det ærede Medlem fra Ringkøbing taget en Forsvarsstilling bag dette radikale Program under Feltraabet „Det forenede Venstre“. Jeg tror nu ikke, at der er store Sejre at hente under dette Feltraab. Jeg tror i hvert Fald ikke, at det ærede Medlem fra Ringkøbing i mange Aar kan vente at komme til Magten her i Landet under dette Feltraab. Jeg tror tværtimod, at Radikalismen og Socialismen have Fremtiden for sig og ville erobre et Flertal for sig, hvis vi kom til Valg i Morgen eller i en meget nær Fremtid. Det føler jeg mig aldeles overbevist om. Men dertil kommer jo, at det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Parti foran sig have det store mørke Spørgsmaal om Rigsretten. Jeg tror, at det er et meget mere alvorligt Spørgsmaal for de Herrer, end de selv ville være ved, og jeg tror ikke, at den Glæde og den Iver, hvormed de kæmpe for Rigsretten i disse Dage, er rigtig alvorlig og rigtig ægte, tværtimod. Jeg tror heller ikke, at de Herrer have større Grund til at glædes eller ønske denne Rigsret snarest muligt, thi man maa jo huske paa, at denne Rigsret, i alle Tilfælde dens Flertal, vil komme til at bestaa af Højremænd. Vi have i Sommer set, hvilken Bitterhed der er indenfor Højre mod det ærede Med-